

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **J. M.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy
a silničního hospodářství,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. 2012/DS/2017,
JID: 83830/2017/KUUK/Bal,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se včasné podanou žalobou domáhala prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 5. 2017, č. j. 2012/DS/2017, JID: 83830/2017/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odbor dopravních a správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 3. 8. 2016, č. j. MMCH/58436/1151/2016/ODaSČ/Šp, kterým byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila tím, že dne 24. 5. 2016 v 14:44 hodin na dálnici D 7 v okrese Chomutov, na 71,5 km ve směru na Chomutov, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Audi, r. z. „X“, překročila maximální dovolenou rychlost mimo obec na dálnici 130 km/h, když jí byla silničním radarovým rychloměrem naměřena rychlost 175 km/h po odečtení odchylky $\pm 3 \%$, tedy 169 km/h, za což jí byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, podle ust. § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 jí byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce a podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), jí byla uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Současně žalobkyně požadovala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítla nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, které spatřovala v nedostatečném vymezení místa spáchání přestupku. Žalobkyně připomněla, že v průběhu správního řízení navrhla provedení místního šetření k přesnému zjištění místa spáchání přestupku, avšak žalovaný neměl důvodnou pochybnost o místě spáchání přestupku. Žalobkyně považovala za přesné zjištění místa spáchání přestupku za stěžejní s ohledem na následné prokázání materiálního znaku předmětného přestupku.
3. Žalobkyně dále namítala, že v rámci správního řízení nebyl prokázán materiální znak přestupku. V napadeném rozhodnutí podle žalobkyně absentovalo označení, koho svým jednáním ohrozila. Podotkla, že se neztotožnila s názorem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním a že naplnění materiálních znaků přestupku bylo spatřováno v porušení pravidel silničního provozu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, podle něhož nelze naplnění materiálních znaků přestupku odůvodnit naplněním formálních znaků přestupku.
4. Závěrem žalobkyně podotkla, že provoz musel odpovídat možností vyšší rychlosti, neboť správní orgány se nezmiňují o tom, že by nějaké vozidlo předjíždělo, a nespáchala v důsledku jízdy vyšší rychlostí dopravní nehodu, čímž zpochybnila naplnění materiálního znaku přestupku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci žalovaný uvedl, že popis místa spáchání přestupku je plně dostačující, neboť ve správním rozhodnutí je uvedeno, že žalobkyně se dopustila „na dálnici D 7, v okrese Chomutov, na 71,5 km ve směru na Chomutov“. K tomu žalovaný podotkl, že z fotografie pořízené při měření rychlosti je zřejmé, že v blízkosti se nenachází žádný dům, s číslem popisným, díky němuž by bylo možné ještě více specifikovat místo spáchání přestupku. Žalovaný trval na tom, že místo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchání přestupku bylo dostatečně zjištěno a popsáno, a proto nebylo potřebné provést místní ohledání za účelem přesného zjištění místa, kde byl přestupek spáchán, jak požadovala žalobkyně.

6. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že učinil závěr o tom, že materiální znaky přestupku odpovídají formálním znakům přestupku. Podotkl, že neměl pochyb o naplnění materiálního znaku přestupku, neboť žalobkyně překročila nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 39 km/h, což nelze považovat za bezvýznamné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu označil žalovaný za nepřiléhavý, neboť se jednalo o případ překročení nejvyšší dovolené rychlosti o pouhé 2 km/h a navíc na výjezdu z obce. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že nikoho neohrozila, neboť přímé ohrožení ostatních účastníků silničního provozu není znakem skutkové podstaty přestupku. Podotkl, že v důsledku překročení nejvyšší dovolené rychlosti řidiči sami sobě zkracují dobu potřebnou k reakci na situaci v silničním provozu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i právní zástupce žalovaného výslovně s tímto postupem souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z hlediska uplatněných žalobních námitek důvodná.
10. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 2. 6. 2016 obdržel magistrát od Policie České republiky, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Chomutov, oznámení přestupku ze dne 24. 5. 2016, v němž bylo magistrátu oznámeno podezření ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit žalobkyně dne 24. 5. 2016 v 14:44 hodin na dálnici D 7, v okrese Chomutov, na 71,5 km tím, že překročila maximální dovolenou rychlost mimo obec na dálnici 130 km/h o 39 km/h, přičemž v průběhu dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců se dopustila tohoto přestupku podruhé. Součástí tohoto oznámení bylo i CD s videozáznamy a fotografiemi, a dále seznam proškolených operátorů pro obsluhu silničního rychloměru typu Ramer 10, mezi nimiž byli i pprap. V. V. a pprap. M. P., kteří žalobkyni zastavili, kopie Ověřovacího listu č. 166/15 Autorizovaného metrologického střediska ze dne 4. 11. 2015 pro silniční radarový rychloměr Ramer 10 C, záznam o přestupku ze dne 24. 5. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úřední záznam ze dne 24. 5. 2016, z něhož soud zjistil, že žalobkyně byla hlídkou policie zastavena, bylo jí sděleno, že porušila ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, lustrací žalobkyně bylo zjištěno, že se tohoto přestupku dopustila podruhé v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců, a proto nebyly splněny podmínky blokového řízení. Žalobkyně byla poučena, že věc bude postoupena k do vyřešení Magistrátu města Chomutova. Dechová zkouška na alkohol byla provedena s negativním výsledkem.

11. Magistrát na základě zjištěných informací zaslal žalobkyni dne 6. 6. 2016 oznámení, jehož součástí bylo i předvolání k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na den 29. 6. 2016, v 14:30 hodin. Zásilka byla žalobkyni doručena osobně dne 13. 6. 2016. V předvolání byla žalobkyně poučena podle ust. § 36 odst. 4, § 33, § 79 odst. 6, správního řádu a podle ust. § 73 odst. 2 a § 74 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích). Magistrátu byla následně doručena plná moc ze dne 14. 6. 2016, podle níž si žalobkyně zvolila jako svého zástupce pro správní řízení AK Linhart o. s. Z nařízeného ústního jednání se zmocněnec žalobkyně omluvil pro účast na jiném ústním jednání a žalobkyně pro pobyt v zahraničí. Dále v omluvě ze dne 28. 6. 2016 uvedla, že uvedenou rychlostí nejela, a proto nejspíše došlo k použití měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze. Magistrát předvolal účastníky na nový termín, a to 3. 8. 2016, v 9:00 hodin. Z nařízeného ústního jednání se zmocněnec žalobce opětovně omluvil pro kolizi s jiným jednáním, kde je vyžadována jeho přítomnost a žalovanou omluvil ze zdravotních důvodů – dodržování klidu na lůžku. Magistrát vyzval zmocněnce žalobce k doplnění omluvy a upozornil zmocněnce žalobce, že v opačném případě bude jednáno v jejich nepřítomnosti. Z protokolu ústního jednání nařízeného na den 3. 8. 2016 soud zjistil, že jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobkyně i jejího zmocněnce, neboť žalobkyně ani její zmocněnec nedoložili svá tvrzení o zdravotních potížích žalobkyně či pracovní kolize zmocněnce žalobkyně. Dále soud zjistil, že při ústním jednání byl čten obsah správního spisu, tj. výpis z evidenční karty řidiče a výstup z radaru včetně fotografické dokumentace. Magistrát následně přistoupil dne 3. 8. 2016 k vydání rozhodnutí č. j. MMCH/58436/1151/2016/ODaSČ/Šp, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu jí uložil pokutu ve výši 3 000 Kč, podle ust. § 125c odst. 6 písm. c) zákona o silničním provozu jí uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 měsíce, s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích jí uložil povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 26. 10. 2016 blanketní odvolání s tím, že do deseti dnů odvolání doplní. Magistrát zmocněnce žalobkyně dne 16. 11. 2016 vyzval k doplnění odvolání, na což zmocněnec žalobkyně reagoval zasláním doplněného odvolání. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
12. Dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
13. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Soud se nejprve zabýval namítaným nedostatečně zjištěným skutkovým stavem, jenž měl podle žalobkyně spočívat v nedostatečně určité vymezeném místě spáchání přestupku.
15. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z výrokové části rozhodnutí, která jediná je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková jen ona může nabýt právní moci. Jen z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena. Pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.
16. Při posuzování námitky žalobkyně soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, v němž Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nedostatečného určení místa spáchání přestupku jako „na silnici I/15 v obci Chrámce“. Toto vymezení místa spáchání přestupku shledal dostatečným, neboť společně s časem (13:45 hodin) a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.
17. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí magistrátu specifikace místa a času spáchání skutku uvedena následujícím způsobem: „... dne 24. 5. 2016 ve 14:44 hodin na dálnici D7, v okrese Chomutov, na 71,5 km ve směru na Chomutov, řídila motorové vozidlo tov. zn. Audi r. z. „X“, přičemž z nedbalosti překročila nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu mimo obec (dálnice) tj. 130 km/hod., neboť jí byla naměřena rychlost jízdy 175 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši -3 % z naměřené rychlosti,...“. Z výše uvedeného je tedy logicky vyvoditelné, že pokud je ve výroku rozhodnutí o přestupku uvedeno místo spáchání přestupku výše zmíněným způsobem, k tomu upřesněno časem počítaným na minuty a je zde uvedeno i konkrétní protiprávní jednání, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec na dálnici, tak je nutno vyloučit námitku žalobkyně, že je přestupek nesprávně vymezen, a prvoinstanční rozhodnutí stálo na nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Žalobkyně totiž nemohla být například vícekrát stíhána za spáchání totožného přestupku, neboť sice není vyloučeno, že by se žalobkyně nemohla na stejném úseku dopustit přestupku dalšího, ale tento by byl nadále konkretizován porušením skutkové podstaty a určením data a času, který by se od výše projednávaného přestupku tím pádem lišil.
18. Z výroku rozhodnutí správního orgánu tedy lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na nevelkém území dálnice D 7, na 71,5 km dálnice ve směru na Chomutov, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným.
19. K tomu soud poznamenává, že v daném případě nebylo zapotřebí, aby žalovaná strana ve věci prováděla důkazní prostředek v podobě místního šetření, když místo spáchání přestupku bylo žalovanou stranou přesně zjištěno a náležitě přesně i specifikováno v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Další dokazování v tomto směru za pomoci provedení místního šetření ve správním řízení bylo nadbytečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Na základě všech výše uvedených skutečností soud námitku žalobkyně ohledně nedostatečně určeného místa spáchání přestupku vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.
21. Obdobně nepřipadná je i související námitka nenaplnění materiálního znaku přestupku. Soud k této námitce konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. K tomu však v předmětné věci nedošlo. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45 a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004 – 59 (oba dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval naplněním materiálních znaků přestupku.
22. Společenskou nebezpečnost jednání žalobkyně nikterak nesnižuje skutečnost, že popsáním jednáním nezpůsobila škodu, ani údajně neohrozila jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je podle názoru soudu třeba hodnotit jednání žalobkyně jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého nerespektování pravidel silničního provozu, když překročila nejvyšší povolenou rychlost na dálnici po odchylkovém odečtu o 39 km/h. Je sice pravdou, že formálním znakem skutkové podstaty přestupku, dle kterého bylo jednání žalobkyně kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Ovšem stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví či majetek, když jen postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců, kdy zájem společnosti spočívá ve snaze zajistit bezpečnost provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků provozu mj. pomocí stanovení rychlostních limitů na pozemních komunikacích. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
23. Jak vyplývá z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal magistrát žalobkyni vinnou z jednání spočívajícím v porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil překročením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 39 km/h (materiální stránka přestupku), čímž spáchala přestupek vymezený v ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, tedy překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více (formální stránka přestupku). Jak materiální znaky jejího protiprávního jednání, tak i formální vymezení konkrétního přestupku, jenž je definován právě překročením rychlosti a jako takový výslovně konkretizován v zákoně o silničním provozu, tudíž výroková část

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prvoinstančního rozhodnutí, i jeho odůvodnění, obsahují. Námitky žalobkyně v tomto směru s ohledem na výše uvedené proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné.

24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 30. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.